

מסורת הש"ס

הקומץ את המנחה פרק שני מנחות

פז.

עין משפט
גר מצוה

ט א מ״י פט״ו מהל'
 פסוק״מ הלכה ז ונ״י
 רש״ק שזהרין:
 ב ב מ״י שס הלכה י'
 כא ב מ״י פט״ו מהל'
 פסוק״מ הלכה יד:
 בב ד מ״י שס הלכה טז:
 בג ה מ״י שס הלכה יז:
 בדר ו מ״י שס פט״ו הלכה
 ט:
 כה ז ח מ״י שס פט״ו הלכה
 א ב:

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) לכאורה נראה ד"ל שהיה צ"ח בראותו שעה ותיבת ז"ח גמחק וכמו שהגיה ה"ק:
(ב) אולי "ל לקיים בדם מנחת שירים והשירים בודאי כמנחת נעשית:

אחר שהיה י"א^ט (זבח) זכות בצוטה שעה וגם משום דלכ ז"ד ממנה עליהן כמו שמעמידה בצוף הא' לאו הכי לא קרבי דמשקדשו ככלי הוקצעו אפי' קודם שחיטה ויהא דקרבי עם הזבח אחר הזכות בצוטה שעה היינו משום דלכ ז"ד ממנה כדמפרש התם ולפי מה שסובר השחא

ולא בלבונה בלבונה
אמר פיגול חייבין עליו
כן כרת עזר פיגול
מים לר' מאיר במנחת
אם פיגול בקומץ שהוא

תודה דמנן צפ' המדה (למן ד' פס):
שחט חון למנו וסון למקומו קדש
הלסם אכל שחטו כשרה קוצנת אפי'
לרצנ ולעזיו דלמר נכסר מתקדס'
כשחטו יעיו למר כדלית ליה ולמר
כדלית ליה ופרינ מנמתי דוצה פסול
דלמלא שחטה פסולה מקדשא וקשא
לרצנ ואפי' רבי ממיר לא אמר כלל
לרצנ ולעזיו דלמר נכסר מתקדס'

שפיגול (ס' 10) צממנות ונה צמחר פסגו
שפיטה דווקא לילכת וצח אחר משוס
תחיל ציד"ה צמחר לה אחר לה ומסו
קשה לפירוש זה ד"ר"כ משכח לדבן
נדסרי צממה חייצין עליהם משוס פיגול
שנעשית השפיטה צמחר ופיגול צמחר
עצדות: (ס' 10) חובבין בשחיטה.
כרזי דלמר שזי צדריס הממריטה
מענין זה בלא וס' 10 ולר' קלנור בר'
שפיגול ונה צמחר פסגו

תן את הקומץ בשתיקה
את הקומץ במחשבה
אומר פיגול וחייבין
יום 'אין בו כרת עד
מיהא נתן את הקומץ
בשתיקה ופליגי אימא
שתיקה מעיקרא שתי
מזמריה

שמעון דלמא אין מעגין הוה ליה למינקט
שמיטה וזריקה או שנתקבל הדס כזוס
ושפך ולאזהר דלמא כל העמוד לזרוק
מזרוק דמי כדקאמרינן בפרק המודה
(לקמן דף עט:) ופלוגמיהו דפ' השכלת
(לקמן דף מז:) ובסוף ד' ישמעאל לקמן
(דף עג:) **חלדא** דהיינו קמיהא.
פי' דנמן את הקומץ בשמיטה כו' (לך

שמות זה מה וצפניות שמלי (צפנית)
(מז): מציא צרייתא וז איפכא דקמתי
צרישא נתן לת הקומן צמחשצה:
ב"ן צמחשצה בין בשניה בין בצרישת.
ראשונה כל האזות דצין צדיים
שניה דפרוכת שלישית דמוצח הזהב כך
צין צקומטוס וכן מוצח צקומן ו' כל
צין צדיים חשני חדא דקאמן חשני
צדיים חשני וכן מצי צדיים חשני

שיפול בכל המתיר
אשונה בין בשניה ובין
מא ה"נ בשתי דעות
ור ואפ"ר ברמו של פר
מו של פר מאי איכא
במאי עסקי? כגון שפיל
ניה ופילג בשלישית
בשלישית

[illegible]

אלה הציגו את מחשבת פסול אחר: אִתֵּם שׁוֹרְקִים דְּמוֹ פְּסוּל הוּא, כִּיֹּן דְרַבִּי רִחֲמֵנָה פִּיגּוּל בְּחֻשְׁתּוֹ כְּדֹא

[illegible]

(ט) **ממיר** ל**זהוּת**. כדכתיב (ויקרא ד') על דם האדם כלל זמן שלא נתן
מן הדם מעבד השמן כדאמר' בפ"ק (לעיל ה'): **במתני' פילג בוקמז**.
בזהקטרת קומץ חיטת על השירים: **עד שיפול כלל המסיר**. והקטרת
אחד מהן חלי ממיר הוא דאיכא נמי הקטרת חצירו: **גמ' שנס**

הקומץ כו': כלומר הקטרה ראשונה
הקטיר בשחיקה ושניה במחשה אבל
חסב בראשונה ושתק בשנייה פיגול
לדברי הכל: **לאה שפתא**: דרבי:
כו"א:¹ לדמשהב עבודת הקומץ מפגל
¹ בצרייתא דמנחות: **בקמיילא** כו'.
דהצק ג' עדות אין דומה להן
בלבוש הילכך כולו ממיר הוא. סולם
עליו יושב ומזבח עליו עומד.

שחם אחד מן הכשרים
מפרס בגמר תקן בשמעתין דהא מילא
לזל לזונה? קמי מיסא כו' ופליגי.
ומוכחא דרד: שפיר דפוח. והקטיר
הקטיר קומץ נמשכה ואח"כ הקטיר
חזירו לזונה בשמיהא דמשויה פליגי
דקנן ליהבא למימר על דעת ראשונה
ע"ה דב"א. דנשמתה אחת פגול
שחם דמינן כו' כדביתא דרובים
דף ע"ג. מ"ג דיוס כדפירוש. ח' ש'.

הואות דפר"א צין הדדים אחת למעלה ושבע למטה וז' דשעיר הרי ט"ו וכנגדו הציכל כדלמרי' במס' יומא (דף עג: עג) הרי ל"ב וד' א' קרות המזבח הפנימי הרי ל"ו ח' עט טרוס לו אותו מזבח כפי שז"ל וז' דשעיר מעורבין ציכל הרי מ"ג יא' י"א של פז כהן משיח. ה' הואות על הפרוכת וד' מנחות

למוצא דלמדי' בידיקא [7] וכן פר' העלם
 דבר: **בראשונה**. צ"ן הדדים בשניה
 על הפסוקים בג' על מוצא הדס:
עושיים עליו **כרס**. האולם מבשר
 הפס: **ופלוגי**. אפי' פיגל בראשונה
 פלוגי רבנן אלמא לא אמרי' שניה
 וטלישת על דעת בראשונה עושה: **בשני**
דעוט. שמת דין גדול או אירע לו קרי
 אלא ראשונה ודדדד שמת דין קרי

תחמייו והזהר להיכלל לדינא לממער על דעת ראשונה עושה: הניחא למ"ד. בזמן יומא דפ' הוליא לו (מט': ספר ופס' יב) דמו של פ"ר. שגמרא בזה יבא אהרן (גור') צפרל ופס' דמו של פ"ר שחטו הראשון ואפ"ר שפול יבא אהרן דמו לא הקדש ואפ"ר לנדיה ולשחוט פ"ר אחר לדידיה י"א הוה [מזין]

לְאֹמְרָמָה צִבְיָה דְּעֻמָּה: אֵלֶּה לְמֹד
וְלֹא בְּדֹמוֹ שֶׁל פֶּה. לֹא מִנִּי לְאֹמְרָמָה
בְּשֵׁמִי דְּעֻמָּה: אֵלֶּה אֹמֵר רַב אֲשֵׁי
כְּכֹן שְׁפִיל בְּרָאשׁוֹנָה וּבְשֵׁנִיָּה. וְשִׁמְךָ
בְּשֵׁלִישִׁית דְּלִכְתִּי הוּא חַי מִמֶּרֶס:

עסקי' כגון שפיגל בראשונה ובשניה ¹ ובשלישית ראשונה
על דעת ראשונה הוא עושה מיהדר פגול בשניה ²
פיגל וקשה לדבציית מאן דכר שמה וזכאן פירש בקונטרס שפיגל צרי
בדאקשיין לעיל ושאם לעיל דשקא באנאמציית הוה ליה לפרושי טפי כיוון
³ היכל הזה באחת שמה דטיהור וד' קרנות וכן משמע בפרק הוליא
⁴ דזכאן וזהו המוצא כמשמור משמע דחשיב מוצא אחת ⁵ עוד ⁶
והיחל במצותו המוצא נמו מהלם מצותו המוצא ושפר דס' יבול אלא

י"ח בטבת (ז') דעוהו חשיבי כחמס וקשה דלקמן קאלמר (ג"כ) משמחת דפרוכת וחד אהאואת דקרנות וחד אטיהירו אלמא לא חשיבי כחד האואת ודפי' זה נוכל לגרום כאן שפיגל בראשונה ובשניה ושלשית וכן כתוב משום דליאכל עדיינ שירייס דמעכבי ואם תאמר הא בעל כרחיה דקבר שירייס מעכבי חשיב חמס טפי כדמוכא בסמוך ויש לומר

א (דף ט.) דכולן כפרה כפרה צפני עמון ואי עבדיהו הולכתן מתחשבה עבודה זרה, אפילו לרצון דהא מתירי ש כל לא אחד וגמרה העבודה זרה, אבל כפר אחד מזה ר"מ דלא פילג משום דלא גמר וזרי עיר במחשבה אחת הו יריו לפיגור (בבבא זב.) מערבין לקרנות. מערבין דם פר דם שער שם וא. כפר שיריים לא מעבדי וה"א כפר עיקר המחתות בלא ואפי' לא שפך שיריים ורבי יהודה קמר כפר

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מכאן שייך לעמוד הבא
 ויהא בין בין קתני.
 דמשמע או זו או זו (שם)
 מכדי כרת לא
 מיחייב עד שיקרבו כל
 המתירין.
 שמיכלנה
 עבודותיו (שם). כהרצאת

כשר כך הרצאת פסול.
אלא ירנה המקריב (ויקרא ט)
הוא, לא תרצה, אוריך, לא תהא
יריך וו מלה, שם מנה
שירוק, שם מחשבת
תלוי ומומדת, מרן
הוקבע הפיגול, לא מרן
שנשקר, בטל
הפיגול, דכתיב
למקריב (שם כה:).
הרצאת כשר. לא קרי
הרצאת אלא בוריק,

[illegible]

ההלכך הכא נמי פיגל שהרי קח
וריקה ושתק בחציה כל זמן ש
שיריים לא מעכבי. רבי ענ

ממלכת ישראל המאוחדת, שנת ה'תשס"ח (1998).